

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška, soudkyně zpravodajky Mgr. Sylvie Šiškeové a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2018, č. j. KUJI 25927/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2020, č. j. 32 A 5/2018 – 133

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a vymezení sporu

[1] Městský úřad Havlíčkův Brod uznal žalobce rozhodnutím ze dne 1. 2. 2018, č. j. MHB_DOP/2413/2017-24 vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 30. 5. 2017 v 10:26 hod. ve směru jízdy od obce Havlíčkův Brod na obec Kámen, na silnici I. třídy v obci Radostín, u domu č. p. X, kde je rychlost stanovena do 50 km/h, překročil z nedbalosti jako řidič osobního motorového vozidla zn. Audi nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 16 km/h.

Hlídky Policie České republiky z oddělení silničního dohledu Jihlava žalobci pomocí silničního radarového rychloměru typu Ramer 10 C naměřila rychlost jízdy 69 km/h, což po odečtení odchylky 3 km/h odpovídalo skutečné rychlosti 66 km/h. Městský úřad za tento přestupek žalobci uložil pokutu ve výši 1500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení. Žalobcovu odvolání žalovaný zamítl rozhodnutím uvedeným v záhlaví.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Zpochybňoval v ní správnost měření rychlosti a zákonnost ověřovacího listu, namítal vady výroku rozhodnutí o přestupku a za vadu považoval také skutečnost, že městský úřad nevzal v úvahu možnost mimořádného snížení pokuty. Krajský soud jeho námitky neshledal důvodnými a žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Nejprve namítal, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se krajský soud zcela opomněl vypořádat s částí žalobních námitek. Poté se zaměřil na rozbor svědeckých výpovědí policistů, kteří prováděli měření rychlosti, a označil je za nejednoznačné a rozporné, což podle stěžovatele vypovídá o tom, že policisté nemohli postupovat v souladu s návodem k obsluze rychloměru. Stěžovatel dále zpochybnil závěr, že rychloměr není schopen uvést nesprávné měření, neboť v takovém případě by jeho výrobce nevydával pomůcku k ověření správnosti měření. Nadto je tento závěr nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, protože v řízení na jeho podporu nebyl proveden žádný důkaz. Stěžovatel nesouhlasí s postupem krajského soudu, který namísto toho, aby zrušil rozhodnutí správních orgánů, protože neprovedly jako důkaz návod k obsluze rychloměru, přestože jím argumentovaly v rozhodnutí o přestupku, a sám tuto listinu jako důkaz provedl. Tímto postupem krajský soud neúměrně nahrazoval činnost správních orgánů. Následně v podstatné části kasační stížnosti stěžovatel vyjadřuje nesouhlas se zveřejněním osobních údajů advokáta a stěžovatele na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[4] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] S námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Stěžovatel v odůvodnění rozsudku krajského soudu postrádá odpověď na námitku, že žalovaný opomenul vypořádat odvolací námitku, podle níž nebyl návod k obsluze rychloměru proveden jako důkaz a ani soud jej jako důkaz neprovedl. S tím souvisí námitka, že oba správní orgány opomenuly stěžovatelův návrh na dokazování tímto návodem. Bez odezvy soudu zůstala podle stěžovatele také žalobní námitka, že proškolení policistů ani ověření rychloměru neprokazuje správnost provedení měření

pokračování

rychlosti a také že žalovaný nijak neprokázal a nezdůvodnil tvrzení, že při jakékoliv vadě měření by rychloměr zobrazil „chybovou hlášku“.

[7] Ačkoliv krajské soudy nejsou povinny volit cestu vypořádání se jednotlivě s každou dílčí námitkou, pokud proti nim postaví ucelený argumentační systém (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08), v této věci tak krajský soud učinil. V rozsudku na straně 10 až 11 krajský soud přisvědčil stěžovateli, že byla chyba, pokud správní orgány neučinily návod k obsluze rychloměru a doklad o proškolení policistů součástí správního spisu a neprovedly je jako důkaz. Tuto vadu však krajský soud zhojil sám doplněním dokazování v rámci řízení o žalobě. Otázku chybovosti měření rychloměrem krajský soud dostatečně rozebral na straně 9 rozsudku s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 – 51. Ke skutečnosti, že na podporu svého tvrzení v tomto směru krajský soud neprovedl žádný důkaz lze podotknout, že stěžovatel k této námitce žádný důkaz nenavrhl. Krajský soud tedy na všechny žalobní námitky reagoval, a to navíc způsobem, kterému nelze nic vytknout.

[8] V návaznosti na výše uvedené stěžovatel namítal, že krajský soud neúměrně nahrazoval činnost správních orgánů. K tomu se Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, č. 3577/2017 Sb. NSS tak, že při přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zjišťovat, zda správní orgány dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů sám odstranil pochybnosti o skutkovém stavu [§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. To může učinit porovnáním nových tvrzení s důkazy již provedenými ve správním řízení, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že by soud jejich odstraňováním nahrazoval činnost správních orgánů, uloží tuto povinnost správnímu orgánu.

[9] Krajský soud má tedy nejprve usilovat o to, aby pochybnosti o skutkovém stavu odstranil sám. Teprve v situaci, kdy by musel provádět rozsáhlé dokazování, kterým by v podstatě nahrazoval činnost správních orgánů, je na místě, aby rozhodnutí žalovaného správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ačkoli ke každé věci přistupují soudy individuálně, v zásadě by se měly držet právě uvedeného pravidla.

[10] Klíčové pro řízení o přestupku je, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36 či ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého

jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[11] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že o spáchání přestupku překročením nejvyšší povolené rychlosti v nynější věci svědčila již ve správním řízení dostatečně komplexní sada důkazů, která poskytovala uspokojivý obraz přestupkového jednání: oznámení o přestupku, záznam o přestupku s dostatečně průkaznou fotografií stěžovatelova vozidla a údaji o provedeném měření, ověřovací list a provedený výslech zasahujících policistů. V tomto případě tedy chybějící návod k obsluze rychloměru a doklad o proškolení policistů nemohl vyvolat natolik závažné mezery ve zjištěném skutkovém stavu (na rozdíl od rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 – 31 či rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 11. 2017, č. j. 51 A 11/2016 – 46, na které odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti). V řízení před krajským soudem proto v této věci nešlo o rozsáhlé odstraňování nedostatků správního řízení, nebylo tedy na místě, aby soud správní rozhodnutí rovnou zrušil, jak požadoval stěžovatel.

[12] Důvodná není ani námitka rozpornosti výpovědí policistů, kteří prováděli měření rychlosti stěžovatelova vozidla. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i žalovaným, že výpovědi policistů si neodporují, alespoň ne v takové míře, která by mohla zpochybnit správnost nastavení rychloměru podle návodu k obsluze. Zasahující policisté se neshodli na tom, zda v okamžiku parkování policejního vozidla byli oba uvnitř vozidla, či zda jeden z nich vystoupil již před parkováním. Pro závěr o správnosti nastavení rychloměru v souladu s návodem k obsluze však není významné, zda v okamžiku parkování policejního vozidla seděli oba policisté ve vozidle, až po zaparkování jeden z nich vystoupil a začal provádět nastavování polohy rychloměru pomocí výtyčky (pokud by úhel pro měření nebyl správný, stačí, když druhý policista upraví polohu vozidla), či zda policista vystoupil již před parkováním a nastavení rychloměru provedl poté. Ostatně nelze po policistech rozumně požadovat, aby si s určitým časovým odstupem pamatovali každý svůj jednotlivý pohyb u poměrně rutinní činnosti, jakou je nastavování rychloměru. Nadto tuto námitku již také dostatečně pečlivě vysvětlil stěžovateli krajský soud.

[13] Pokud jde o nesouhlas stěžovatelova advokáta se zveřejněním jeho osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu, odůvodněný obsáhlou argumentací v kasační stížnosti, zástupce stěžovatele tento nesouhlas uplatňuje rutinně a Nejvyšší správní soud na něj již opakovaně reagoval (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 – 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 – 38 a ze dne 5. 12. 2019, č. j. 10 As 283/2019 – 36). Proto Nejvyšší správní soud na svou dosavadní argumentaci plně odkazuje, neboť je advokátovi známa.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] S ohledem na vše výše uvedené proto Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

pokračování

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu